

DRUHÝ ŽIVOT

Příloha č. 4¹

Byli jsme rychlejší než oheň.

„Stihneme to,“ řekl jsem. „To bude dobré. Stihneme to. To bude dobré.“

Opakoval jsem si ta slova znovu a znovu, jako básničku.

Přes opuštěné ulice, okolo zavřených obchodů. Nahoru po schodech do bytu. Krásně voní, pomyslel jsem si. Domov, miloval jsem jeho vůni.

Zahlédl jsem se v zrcadle. Bílý muž, pokrytý popílkem.

„Dívej.“

Anna namočila v jednom kanystru na vodu ručník a hodila mi ho. Smysl jsem si to nejhorší. Současně nastrkala do tašky pár kousků oblečení a trochu jídla.

„A pasy,“ řekl jsem.

„Vždyť jo,“ řekla. „Už jsou zabalené.“

„Jsi šikovná,“ pochválil jsem ji.

Chtěl jsem jí říct ještě něco. Omluvit se jí. Dlužil jsem jí omluvu.

Omlouvám se, že jsme zůstali. Že jsem tě neposlechl. Že jsme pořád tady. Že musíme opouštět náš domov takhle, bez ničeho.

Nestačil jsem však říct nic, z venku bylo cosi slyšet.

Hučení, ne, tichý řev, stále silnější.

„Je tady,“ řekla Anna.

„Ale sem se nedostane, že ne?“ řekla Lou

Ani jsme jí neodpověděli. Já jsem popadl tašku. Vzal Augusta. Anna vzala Lou za ruku. Vyběhli jsme ven.

„Mami, musíš zamknout,“ řekla Lou.

Ale ani teď se jí nedostalo odpovědi.

Pokračovali jsme do města, pryč od pláže, daleko od stanice.

Otočil jsem se. Neviděl jsem plameny, jen kouř. Lehce pofukovalo a s větrem přišla i černá stěna padající přes město.

Srdce v krku, rychlý dech, August v ruce. Už se nesmál.

¹ Zdroj: Lunde, M. *Modrá*. Přeložila Tereza Švejkovská. Knihy Omega. Praha: Dobrovský, 2018. ISBN 978-80-7390-915-4.

Anna za sebou táhla Lou, šlo to pomalu. Zvedla ji. Nesla ji na boku. To ji brzdilo ještě víc. Lou byla moc těžká.

„Tady,“ řekl jsem a podal jí Augusta. „Vezmi ho ty.“ Vyměnili jsme si děti. Tam se to stalo. Rozdělili jsme se. Ona s Augustem. A Lou a já.

Běželi jsme dál. Blížili jsme se do centra. Půjčovny kol. Proběhli jsem okolo poutě s usmívajícími se plastovými figurínami. Okolo lékárny. Všech zmrzlináren. Místní specializované a vyhlášené restaurace s burgery.

Běžel jsem a zapomněl se otáčet.

Lou si schovávala obličej do mého ramene. Slyšel jsem, jak pláče. Nemohl jsem ji utěšovat, jen běžet dál.

A zapomněl jsem se otáčet.

„Mami?“ řekla náhle Lou.

Teprve teď jsem si uvědomil, že nám Anna nestačila.

Volal jsem na ni. Křičel. Řval.

Hlas Lou, křičela hlasitěji než já, její jasný hlas proti mému hlubokému.

„Mami?“

„Anno?“

„Mami!“

Ale Anna nešla.

Otočil jsem se, běžel zpátky, k požáru, k řevu.

Někde tu musí být.

Určitě zakopla, musím ji najít.

„Anno? Anno!“

Ale ulice byly prázdné.

„Auguste? Anno? Auguste?!“

Neslyšel jsem ji. Ani jeho pláč.

Byly slyšet už jen praskající plameny. Šířily se rychlostí, o které jsem ani netušil, že by byla možná.

Šířily se suchou zemí, která posledních pět let sotva viděla déšť.

Všechno mohlo shořet. A všechno také hořelo. Celý můj svět shořel.

Za všemi závěsy stály postele. Většina z nich prázdná. Podlaha byla čistá a dveře otevřené, vlahý průvan ochlazoval celý sál.

„Dívej,“ řekl jsem. „Číslo 32. To je naše.“

Náš malý pokojík se dvěma vojenskými železnými postelemi, železnou skříní a plastovou bednou na uložení věcí. Na postelích ležela prostěradla a pro každého lahvička s dezinfekcí na ruce. Pravděpodobně tady nebylo dost vody na mytí rukou.

„Zdi jsou z látky,“ řekla Lou a pohladila pruhované látky.

„Není to hezké? Jako v divadle,“ řekl jsem.

„Ne, jako ve stanu. Budeme jako stanovat,“ řekla Lou a konečně mě pustila.

„Tohle může být náš kempinkový stoleček,“ řekla a vytáhla plastovou bednu mezi postele.

„A tohle ubrus,“ vytáhla svůj špinavý kapesník a položila ho na stůl.

Hodil jsem tašku do skříně a zpola ji tak naplnil.

Vše, co jsme teď vlastnili, se vešlo do půlky skříně. Dřív jsem vlastnil malý byt, LCD televizi, mobil, nejméně pět triček, sedmery kalhoty, osm párů bot, hromadu plonkových ponožek, stůl, čtyři židle, gauč, záclony, příbory, dva skvělé nože, prkénko na krájení, postel, dvě dětské postýlky, velikou polici s knihami, peněženku z telecí kůže, dvě květiny v květináčích, o které se starala Anna, tři vázy na květiny, ložní prádlo pro čtyři, hromadu ručníků, většinu z nich zapraných, dvě teplé bundy, tři šály, čtyři čepice, pět kšiltovek, dvě napůl vypotřebované tuby krému na opalování, šampon, jar na mytí nádobí, stojan na role toaletního papíru, kýbl, mop, sedm hadrů na mytí, přebalovací stůl, pleny, vlhké ubrousky, plakát s fotografií Manhattanu ještě před několikrát opakovanou jarní povodní, ženu, dvě děti...

Zavřel jsem dveře u skříně. Začal jsem povelkat postele. Tenké matrace zabalené v navlhlem plastu, který byl cítit dezinfekcí. Jedno prostěradlo na matraci, jedno na přikrytí. Žádný polštář. Lou může dál spát se svetrem pod hlavou. Dělá to tak celou cestu. Má ráda něco měkkého pod hlavou, když spí.

„Největší problém byl s vodou. Příděly se opět zmenšily. Bylo zakázáno sprchovat se, ale i prát oblečení. Dostali jsme přesně tolik, kolik jsme potřebovali.

Probouzel jsem se a myslel na vodu. Suchý jazyk. Snažil jsem se dýchat nosem, jen abych nepoužil víc slin, než bylo nutné.“